

Loven gaar ud paa følgende:

A. *Sammenstød.*

1. I Sølovens § 220 bestemmes først, at naar »Skade paa Skib eller Ladning foraarsages ved Sammenstød, og Skylden ligger paa den ene Side alene, da skal den skyldige erstatte al derved foranlediget Skade«. Hæri gøres følgende Forandringer: i Stedet for »eller Ladning« sættes »Gods eller Person«, og der tilføjes: »Er nogens Død forvoldt ved Sammenstødet, vil den skyldige, selv om hans Forhold ikke skønnes at være strafbart, kunne tilpligtes paa derom sket Begæring at give den afdødes Ægtefælle eller Børn Erstatning for Tabet af deres Forsørger, fastsat til en bestemt Sum en Gang for alle. Hverken denne Erstatning eller Erstatning for Skade paa Person kan overstige 4,200 Kr.« — For det Tilfælde, at der er Skyld paa begge Sider, giver Loven en ny Bestemmelse, der tydeligere end den tilsvarende ældre siger, at Erstatningspligten skal være proportional med Størrelsen af de begaaede Fejl. Hertil er saa tilføjet en ny Bestemmelse, der nærmere fastslaar Omfanget og Fordelingen af Ansvaret: »Hver enkelt af de skyldige er alene ansvarlig for den paa ham faldende Del af Erstatningen, undtagen naar Død eller Skade paa Legeme eller Helbred er foraarsaget, i hvilket Tilfælde den til Erstatning berettigede kan indtale den hele Erstatning hos hver af de skyldige. Har en af de skyldige herefter maattet udrede mere, end der forholdsvis falder paa ham, kan han holde sig til den anden for saa stort et Beløb, som han har maattet udrede for meget«. — Endelig er tilføjet, at ved Bedømmelsen af Spørgsmaalet om Skyld skal Retten tage i særlig Betragtning, hvorvidt der var Tid til Overlæg eller ikke.

2. § 223, 1ste Stk. i Søloven bestemmer, at »naar Skibe støder sammen, paahviler det enhver af Skipperne, saavidt det kan ske uden Fare for eget Skib, dets Besætning og Passagerer, at yde det andet Skib og dettes Besætning og Passagerer al Hjælp, som er mulig og fornøden til Frelse fra den ved Sammenstødet opstaaede Fare, saa og for sammes Skipper at opgive sit eget Skibs Navn og Hjemsted saavel som Sted eller Havn, hvorfra det kommer, og hvortil det er bestemt«. Hertil er i Søloven føjet et 2det Stykke, saalydende: »Den Skipper, som uden gyldig Grund undlader